

den Udvikling, der satte ind paa Fredskonferencen i Versailles i 1919; det var kort sagt Frankrigs Kamp for at skabe en saa effektiv Sikkerhed som muligt, en Kamp, der paa forskellige Punkter i de foregaaende Aar, om end under ændrede Former, brødes med britiske Anskuelse. Baggrunden var denne. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der i Tilslutning til Versailles-Freden er blevet afsluttet en Konvention mellem Frankrig, England og de Forenede Stater, der skulde rumme Garantier og Sikkerhed for Frankrig, at den ogsaa blev vedtaget af det britiske Parlament, men ikke af de Forenede Stater, og at den derfor aldrig blev ført ud i Livet, da de Forenede Stater ikke ratificerede Versailles-Traktaten og ikke sluttede sig til Folkeforbundspagten. Dette Problem har saa behersket hele Efterkrigstiden. Det var dette Problem, der ved Cannes-Konferencen 1922 førte til Ministeriet Briands Fald, det var det samme Problem, der i en anden og paa stærkere militære Garantier bygget Skikkelse fik Udtryk i Poincarés Forslag i Januar 1922 til den daværende britiske Udenrigsminister. Det var det samme Problem, som man søgte at løse gennem det Forslag, det ærede Medlem Hr. P. Münch i Gaar omtalte indgaaende, den Lord Robert Cecil'ske Garantitraktat, der blev Resultatet af 4de Folkeforbundsmøde i Fjor. Det er i Virkeligheden de samme store, politiske Kræfter, der laa bagved her. At dette er saa, og at man deri har den rette, realpolitiske Baggrund for Vurderingen af det opnaaede Resultat i Genève, faar man et meget stærkt Indtryk af, naar man læser en Afhandling, som en af de franske delegerede, der spillede en meget fremtrædende Rolle i 3die Kommission, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Münch ofte indgaaende talte om i Gaar, Formanden for det nationale Forsvarsraad, den fremtrædende Socialdemokrat Paul Boncour, har skrevet i et af de første Numre af det store franske Tidsskrift „L'Europe nouvelle“, som forelaa ved Folkeforbundets Sammentræden. Her giver Boncour Baggrunden for Udviklingen af hele Spørgsmaalet om Sikkerheden og Garantien, og det er paa denne Baggrund, man maa se Begivenhederne dernede, og det er paa den, man maa danne sig et Skøn over de

Resultater, der er naaet, og som vil kunne naas i Fremtiden.

Hovedarbejdet i de to Kommissioner har det ærede Medlem Hr. P. Münch skitseret paa en Maade, som jeg kun kan give min Tilslutning; det Referat, han gav af de Forhandlinger, der fandt Sted i de forskellige Kommissioner, var et historisk, objektivt Referat, som jeg kun paa nogle enkelte Punkter skal knytte nogle Bemærkninger til. Hvad var det for et Resultat, der naaedes, hvis man skulde sammenfatte det kort? Hvis man spørger, hvori bestaar Hovedresultatet af det, der blev naaet i Genève, mener jeg, at man først og fremmest maa sige, at det nye, der er naaet, er en ubetinget Knæsættelse og Aneken-delse af Voldgiftstanken, Tanken om den tvungne Voldgiftsavgørelse i alle mellemfolkelige Stridigheder, retlige saavel som politiske. Det er et meget stort Fremskridt; og naar man ser tilbage paa de sidste 20 Aars folkeretlige Udvikling, bliver det Indtryk, man faar af det her opnaaede Resultat, endnu større, ja, næsten overvældende. Det, der kan fylde en med Betænkelighed, det, der kan fylde en med en vis Frygt, er den Fart, med hvilken dette Resultat naaedes i Genève, den overvældende Hurtighed, med hvilken man her naaede til den Protokol, der senere vil komme til Ratifikation og til Behandling her i Rigsdagen, hvor der vil være naturlig Anledning til at tale om de enkelte folkeretlige og politiske Spørgsmaal, som selve Protokollen og dens enkelte Paragraffer rejser. Man behøver blot at tænke paa den Modstand, den tvungne Voldgift mødte ved Haagerkonferencen i 1907 fra de forskellige Sider, paa den Uvillie, de allierede Stormagter viste paa Fredskonferencen i 1919 med Hensyn til Princippet om Voldgift, og paa, at da Statutterne for den faste Voldgiftsdomstol udarbejdedes for 4 Aar siden og var til Forhandling i Folkeforbundsforsamlingen, indtog Stormagterne en meget kølig Stilling overfor Spørgsmaalet om tvungen Voldgift. Og da Folkeforbundsforsamlingen traadte sammen i Genève i Aar, var der, hvis jeg husker ret, i det højeste 19 Stater, der havde sluttet sig til den fakultative Protokol vedrørende den faste mellemfolkelige Domstol, som Danmark var en af de